

החלום היה למציאות

שנים רבות התגוררתי בחדר מרתף בשכונת הבוכרים בירושלים (זה יכול היה להיות גם בסחנה, ביפו, או בשכר נת שמן בחיפה ובכל שכונה אחרת בארץ). החדר היה צר, קר ולח בחורף וכמעט בלי שרותים. בדירה זו נולדו לי שני ילדים וכל ארבע וחמש שנותיהם הראשונות היו מלחמה במחלות ובצפיפות.

אני נהג שכיר ובנסעי בדרכים ראיית תי בתים לרבות נבנים והולכים. שכונות חדשות מוקמות. בחצרות גטו עים עצים ובשכונות מגרשי משחקים, גני ילדים, חנויות, מועדונים וכל מה שאדם מאושר ובני-תרבות זקוק לו.

לא העזתי לחשוב כי גם אני יכול לזכות בדירה מעין זו. ידעתי כי דירה עולה אלפי לירות ומאין אקח את סכום עצום כל-כך. גם אמכור את כל מה שיש לי לא יגיע הסכום אף לחמישית ממחיר הדירה.

הייתי אומלל. קשה היה לי לראות את ילדי בסבלם ולא פחות קשה לראות מוע את קובלנותיה הצודקות של אשתי. מדוע, היתה חוזרת ושואלת אותי, לא תנסה גם אתה להשיג שייכון?

להשיג מניין? הייתי שואל ומראה לה שתי ידיים ריקות.

ואז היתה קוראת בשמותיהם של אנשים שונים שהכירה, חברים מן השכונה, מכרים מן המשפחה, שהצליחו להשיג דירה בשיכון.

”עשה נסיון!”

יום אחד העזתי ונכנסתי ללשכת הרשמה של מפעל החסכון לבנין ו-שאלתי אם אני יכול לקבל שיכון. הפקיד חייך!

בודאי, אבל רק אם תעזור לעצמך. מתנות אין מחלקים.

איך אני יכול לעזור לעצמי? שאלתי.

עליך להרשם למפעל החסכון. להכניס תשלום ראשון ולחסוך כל חודש. לאחר שתחסוך סכום של 2000 ל"י, תהיה לך זכות להשתתף בהגרלה ואם תזכה, תהיה מועמד לשיכון באחת מן הדירות הנבנות במסגרת מפעל החסכון לבנין.

הרי המפה לפניך ורשימת השכונות שבהם אנו בונים.

2000 ל"י? התחלחלתי, תשלום ראשון? באמת שאין לי אף פרוטה מיונתרת ומה זה בכלל תשלום ראשון?

הפקיד אמר: 1000 ל"י.

חלום אמרתי, מיואש. אילו היו לי אלף לירות...

שמע-נא, אמר לי הפקיד, עשה נסיון. הכנס בתור תשלום ראשון כל

סכום שתוכל — זה הסכם בינינו — וחסוך כל חודש ככל שתוכל ותראה שהדבר שנראה בעיניך כחלום איננו רק חלום כלל וכלל וגם אתה יכול לעשות מה שעשו אלפים כמותך.

”המשכתי לחסוך...”

אני מתבייש לספר עכשיו מה היה גודלו של התשלום הראשון ואיך אספתי אותו בכל מיני תחבולות. אבל משנרשמתי למפעל החסכון לבנין נכנסתי לי שגעון בראש. ויתרתי על הרבה דברים. סכתי לירה ללירה, אינני רוצה לאמר שהדבר היה קל ופשוט. סבלתי. נצלתי כל אפשרות לעבוד שעות נוספות. כל חודש חזרתי ו-הסתכלתי בפנקס החסכונות שלי ו-ראיתי שהסכום גדל והולך, וכך כשעברו עלי שנתיים, ראיתי פתאום ש-החלום הפך למציאות. חסכתי לי סכום די נכבד. לא האמנתי לעצמי, אבל טוב שהפקיד פיתה אותי לחסוך.

למזלי זכיתי בהגרלה והייתי מועמד לשיכון.

ראיתי את הבית שנועד לנו, בכוכונה שרצייתי לגור בה, כשהוא נבנה והולך. המשכתי לחסוך. עברה עוד שנה והבית עמד על תילו ואז נכרתי, בשעה טובה, לחתום על חוזה להשתכנות.

הדבר עוד לא היה פשוט. במשך שלוש שנים חסכתי בעבודת פרך סכום שהצטרף עם הריבית של 4% שקבלתי על חסכונותי, פטורה ממס הכנסה, ויחד עם גמול הערך בעד שתי שנות החסכון הראשונות שקדמו להתחלת הבניה של השיכון שנועד לי (ושהיה 5% בשנה הראשונה ו-8.5% בשנה השניה), לסכום של קרוב ל-4000 ל"י. סכום נכבד אבל רחוק עדיין ממחיר הדירה.

בעד חדר המרתף קבלתי, דמי מפתח קרוב ל-1000 ל"י (אני מקווה כי המשפחה שלקחה את המרתף תלמד מנסיוני ולא תשהה בו זמן רב). התקרבותי אפוא ל-5000 ל"י. קבלתי באמצעות מפעל החסכון לבנין הלוואה במשכנתא של 4000 ל"י לימון ארוך. פניתי בבקשה אל החברה שעבדתי בה. סיפרתי למנהלים את תולדות מאמציי ואת המצוקה והסבל שקבלתי על עצמי וגזרתי על משפחתי כדי לחסוך למען דירתי. מהחברה עזרו לי בהלוואה של 1000 ל"י נוספות. גם “משען” עזרה לי קצת, וכך באמצעים בלתי משוערים זכיתי, אמנם לאחר 3 שנים קשות, להכנס לדירת שכיר נהיפה בירושלים. דירה עם שרותים מסודרים, עם מטבח ופינת אוכל, עם חדר מגורים מרווח והדר שינה.

”רכשתי בטחון!”

דירתי, ככל הדירות האחרות, תוכננה על-ידי צוות אדריכלים מנוסה,

תוך התאמת המבנה לאקלים ארצנו. שטח הדירה אמנם אינו גדול, אבל יש לי שפע של אור, שמש ואויר. כל פינה בו מנוצלת ומותאמת לסידור נכון של ריהוט.

אינני מתבייש יותר לקבל אורחים בדירתי. אני פותח את המרפסת ו-חדר המגורים שלי מתרחב. את אשתי אינני יכול כמעט לעקור מן המטבח. היא פשוט נהנית ממנו. עוד אין לנו מקרר ואף לא גז, אבל עכשיו אני בטוח בעצמי וגם תורם בוא יבוא.

בינתיים נולד לי בני השלישי. הוא כבר לא יסבול מקור ומחלות במרתף. הוא ישחק עם אחיו במגרש המשחקים הסמוך, ילך לגן שבשכונה. לא אינני רוצה להשלוח את עצמי. עדיין אני חייב הרבה כסף על דירתי ואני ממשיך במאמץ הקשה לעמוד בהתחייבויותי.

לפני שלוש שנים לא הייתי מאמין שאוכל לעשות זאת. הייתי בעיני עצמי מי לא יוצלה. עכשיו רכשתי בטחון בעצמי ואין ספק כי יכול אוכל.

זהו הסיפור שלי. זה יכול, אחי, להיות גם הסיפור שלך.

”גם לך יעזרו!”

וכשאני פוגש לפעמים את הפקיד בלשכת ההרשמה, הוא מחייך אלי ו-שואל, חלום או מציאות? והוא מוסיף ואומר: אינני מתפלא. הייתי בטוח שגם אתה תצליח. ראיתי איך שאתה נוהג במכוניתך בבטחון ובוהי-רות.

כ-30,000 משפחות אחרות כבר רכשו להם דירות במפעל השיכון העממי מי ובמפעל החסכון לבנין. לרובם היה הדבר קשה, כרוך במאמצים וב-ויתורים, אבל הם גרים כיום בדירות נוחות משלהם וזוכרים את המאמץ שעשו, כאילו עמדו בקרב נגד עצמם וניצחו את חולשתם.

ועדים לכך 14,000 הדירות שנבנו בשכון העממי, 15,000 הדירות שנבנו במפעל החסכון לבנין, 5,000 הדירות הנבנות והולכות עכשיו, ועוד 10,000 החוסכים העושים עוד מאמץ להגדיל את חסכונותיהם ומחכים לקבל את דירותיהם.

וכל זה בכל חלקי הארץ, בערים ובמושבות ובעיירות הפיתוח. ולי, דוד כ., נהג מירושלים, לא נותר אלא ל-המליץ גם בפניך!

אם אין לך דירה עשה כמוני.

גם אתה תוכל כמו שיכולתי אני לחסוך ולזכות בדירה.

גם לך יעזור “מפעל החסכון לבנין” ברכשית דירה.

במדניה

דרכי חיים

אילוף הסוררת

באחד הלילות בשבוע שעבר, התעוררו דיירי בית מרכזי ברמת-גן לקול תנועה חשודה בחדר המדרגות. אלה מהדוירים ש-מחו את קורי השינה מעל עיניהם ומיהרו, בפידמות אל הדלת, הופתעו לראות קבר-צה של ארבעה צעירים הנועלים נעלי גומי. הבעות פניהם היו חשודות עד מאוד.

הצעירים לא היו זרים. לפחות שניים מהארבעה, היו דמויות ידועות לא רק ב-רמת-גן, אלא אף בכל רחבי הארץ. הם מיהרו להרגיע את השכנים בטרם יקימו קול צעקה. הסיפור שבפיהם היה מוזר, אולם היה בו כדי להחזיר את השכנים אל מאחורי הדלתות, שם המשיכו לעקוב אחרי התפתחות המאורעות.

למעלה, סיפרו הבחורים, בדירתו של אחד השכנים, שהוא בעל מסעדה ידוע ב-רמת-גן, נמצאת אשתו של אחד מכני ה-חבורה. הם רוצים לתפוס אותה בשעת בדיקה ממש.

עיקוב אחר הבוגדת. בעלה של אותה אשה, אם לילדה, גילה מזה זמן רב כי היא סוטה. חייהם המשותפים התערערו. לבסוף החליט הבעל לתפוס אותה בשעת מעשה, כדי שיוכל לגרשה ללא כל תנאים. למטרה זו גייס את חבריו הטובים, הפי עיל אחריה עיקוב ממושך.

אותו ערב עקבו הבעל וחבריו אחרי ה-אשה, מן הרגע בו יצאה לבלות בקולנוע מוגרבי בתל-אביב, בחברת אותו בעל-מסעדה. כשיצא הזוג מן הקולנוע, התפתחה בהיחבאות העיר רדיפה דראמטית, שהסתיימה ליד ביתו של בעל-המסעדה. הזוג עלה ל-דירתו של הגבר. הארבעה המתווכים עד שהאורות אשר בחלונות הדירה כבו, כאן החלו הארבעה להתלבט. הם רצו תחילה, לפרוץ לדירה, אולם נזכרו במקרהו של הד"ר שלום, שפרץ בשעתו לדירת אש-תו, נשלח אחר-כך לבית-הסוהר. לכן הח-ליט הבעל להביא להתערבות המשטרה.

לבסוף, אחרי שהרגיעו את השכנים לק-ראת מה שעומד להתרחש, ניגסו לפעולה. אחד מהארבעה דפק לפתע על דלת דיר-רתו של בעל-המסעדה, חיקה את קולו של אחד מחבריו של זה, דרש ממנו לפתוח את הדלת במהירות, כיוון שלדבריו הוא הביא עימו נורה, איתה הוא רוצה לבלות באחד החדרים.

מבפנים, סירב בעל-המסעדה לפתוח, בי-קש מחברו לחכות. אבל האישי שבחוץ דרש במפגיע לפתוח את הדלת, מהר, כיוון ש-הנערה שעימו צריכה לזוור מוקדם הביתה. אחרי דקות מספר נפתחה הדלת, הארבעה פרצו לדירה.

הם גילו את בעל-המסעדה לבוש למחצה. האשה שעימו התחבאה באמבטיה, פתחה לבסוף את הדלת, עירומה למחצה. בו בערב חתמה האשה על הצהרה לפיה היא מוכנה לקבל גט מבעלה, ללא כל דרי-שות, תוך ויתור על ילדם.

דרכי אדם

השפוט הנוצץ חוזר

ישראל (הפורץ הנוצץ) בניצויני אסר עיר ושיעורו גם יחד את המדינה, כאשר התברר, לפני שלוש שנים, שהצייר ואיש-החברה האמיד אינו אלא פורץ שביקר במשך ארבע שנים במאות דירות.

מאז נשלח בניצויני, בתום משפטו, לעשר שנות מאסר בכלא רמלה, לא חזר לעסוק בעיסוקים ציבוריים. בבית-הסוהר צייר ו-קישט את חדריה-הבילוי של האסירים, כתב מאמרים לעתון פנימי ואף חיבר מספר ספרים, שהראשון בהם, סיפור היסטורי על רומא, עומד לראות אור בימים הקרובים.

אולם מי שסבר כי ישראל בניצויני ימצא נחמה בעיסוקיו החדשים בבית-הסוהר — טעה. מסתבר כי שלוש שנות ישיבה הסי-פיקו לגבר בן 50, והוא החליט לצאת החוצה ולחזור אל אשתו ושלוש ילדיו, אלא שלא כחבריו לבית-הסוהר, אין בניצויני חרשב לעשות זאת באמצעות בריחה, כי אם באמצעים חוקיים ביותר. לאחרונה הגיש ישראל בניצויני, באמצעות עורך-הדין ה-צעיר משה קשת, בקשה לבית-המשפט ה-עליון, בה הוא מבקש לקיים משפט חוזר בתיק שהוגש נגדו, בטענה שנגרם לו עול